

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — В. ТЪРНОВО
Излиза три пъти седмично

Год. XX, бр. 57 (1968)

В Търново, понеделник, 11 май 1964 г.

Цена 2 стотинки

В ЧЕСТ НА
20 ГОДИШНИНАТА
НА 9 СЕПТЕМВРИ
1944-1964

ВСЕКИ НА СВОЯ ТРУДОВ ПОСТ

С ПРЕИЗПЪЛНЕН ПЛАН, С ИЗПЪЛНЕНО ОБЕЩАНИЕ!

ПОСЛЕДОВАТЕЛИ НА ПЕРВИЦКИ

1700 декара без ръчен труд



ЛИЧЕН МЕХАНИЗАТОР

е Боян Живков. Във Върбица при Долнооряховския кооператив работи вече 7-8 години. И винаги е бил за пример. Каква ли работа не е извършвал със своя Беларус! Добре се е справял той с всички агротехнически мероприятия, които могат да се механизират. С особена любов, обаче, той работи при отглеждането на една от основните култури в кооператива — царевицата. Миналата година той и механизаторът-орденоносец Иван Дончев отгледаха по 2000 дк царевица. Ръчно се извърши само разредането и прибирането на

малка част от реколтата. По-голямата част от царевицата Боян прибра с кукурузокомбайн. Резултатите бяха отлични — по 500 кг зърно от декара. Такива високи добиви във Върбица изобщо не е имало. За ради тези му успехи той бе изпратен на национално съвещание по отглеждане на царевицата в Пловдив и бе награден от Окръжния народен съвет. Най-важното, обаче, е, че той спечели любовта и уважението на кооператорите. Тази година Боян Живков заедно със своя другар са поели задачата, по примера на известния съветски механизатор В. Я. Первицки, да отглеждат без прилагане на

ръчен труд 1700 декара царевица. Площите, определени за тази култура, бяха предимно наторени с по 20-25 кг суперфосфат и два пъти култивирани. Сеитбата бе извършена качествено, като едновременно беше внесена и амониева селитра. Царевицата е поникнала и се развива добре. Цялата площ е окопана вече с ротационни мотиви.

— Задачата е тази година да надминем миналогодишните добиви. — заявява твърдо комунистическият механизатор Боян Живков.

И на него трябва да се вярва. Той винаги е устоявал на думата си.

Димитър Габровски

В ТРУДОВАТА НАДПРЕВАРА

В чест на 20-годишнината на социалистическата революция у нас между бригадите участници в движението за комунистически труд във фабрика „Васил Левски“ — В. Търново кипи трудова надпревара. Бригадата на Ст. Великов, ударник на комунистическия труд, постигна най-високи успехи. Досега тя постоянно преизпълнява плана си с 6 на сто. Най-голям дял за това имат ударниците на комунистическия труд Ал. Печин, Ст. Христова, М. Великова и Ал. Гечев, Ен. Георгиев, И. Начев.

Тези успехи ще осигурят на бригадата паспорта на трудова слава.

М. Авджиева

на вашето внимание, механизатори!

За най-точно отчитане разхода на труда

В ТКЗС „Първи май“ в с. Обединение трактористите Тодор Колев, Пеню Ганев и Атанас Методиев заедно със своите прикачачи са обеща-ли и обработват напълно механизирани по 1000 до 1300 декара царевица. На всички

механизатори са направени технологични карти, в които са отразени записаните им площи, мероприятията, които следва да извършат и какви средни добиви ще получат. Изчислени са производителността на труда и себестойността на продукцията. Успоредно с това, по указание на Управителния съвет на ТКЗС и партийния комитет, механизаторите си водят и тетрадки, в които отчитат изработените часовечковчасове. В тях се отбелязва в колко часа е започната работа, какъв престой е направен през деня, в колко часа е приключила работата, колко човека са участвували в нея и колко човекочаса е работено.

Всичко това създава възможност за най-точно отчитане на извършената работа и за придобиване на най-реална представа за възможностите на хората и техниката, с която разполагаме. Това показва проверката и на работата на тракториста Тодор Колев. Той обработва 1300 декара царевица. При планов добив 350 килограма от декара той следва да произведе 100 килограма царевица за 23 минути

прък труд, като се включи и прибирането, което ще се извърши механизирани. От направения анализ на извършените три култивирания и редовно-гребцова сеитба, с едновременно торене се установи следното: По технологичната карта за тези видове работата са предвидени 311 човеко-часа, а в тетрадката, която той води, са записани и фактически изработени 248 човеко-часа. Или Колев е изпълнил плана за производителността на труда 125 на сто и е направил една икономия от 63 човеко-часа. А това показва, че има възможност да се намали времето за производство на единица продукция.

Необходимо е всички механизатори, които работят по метода на Первицки да вземат такъв начин на отчитане на своя труд. С това ще се изпълни препоръката на пленума на Окръжния комитет на БКП по производителността на труда — да се обсъди и въведе опитно от идната година в няколко ТКЗС човеко-часът като мярка на работното време.

Никола ИОРДАНОВ

НАПРЕГНАТИ ДНИ В ПОЛЯТА

Благодатен дъжд вали пет дни над плодородното поле на Каменския кооператив. Напоен земята тъкмо навреме. Големите кооперативни ниви се набраздиха от зелени нивци. Пролетните култури „лулеят“, растат и радват сърцата на трудолюбивите кооператори от седемте съставни села на стопанството. Сега от ранна утрин до късна вечер те салят ориенталски тютюн.

Полевъдните и тракторно-комплексните бригади отглеждат 3350 декара слънчоглед, 3270 декара захарно цвекло, 12 200 декара царевица за зърно и др. Първи поникна слънчогледът и още „не изскочил на бял свят“ в блоковете му навлязоха около 15 механизатори с мощните си машини. Заиграха след тях ротационните мотиви. Само за 4-5 дена, преди дъжда, те го окопаха. После се прехвърлиха в блоковете със захарно цвекло и царевица, а в Камен и Нова Върбовка вече са окопани втори път 400 декара захарно цвекло. Окопани са луковете, семенниците. Използува се всеки благоприятен час за работа.

Час-два да работи бригадата, това е от полза, — заявява бригадирът Лефтер Младенов от с. Лозен. носител на сребърен орден на труда. — Може да се свърши много работа. Всеки ден от бригадата ми излизат по 120-140 души

на работа. И тъй е. Не само в бригадата на Лефтер Младенов, но и във всички села, силите сега са хвърлени за разреждане на пролетниците и саденето на тютюна.

Иордан Георгиев
от Обществена редакция на в. „Борба“ в с. Камен

ПРЕД НАЦИОНАЛНОТО СЪВЕЩАНИЕ
ЖИВОТЪТ В ЗВЕНОТО СЕ ПРОМЕНИ

ДВИЖЕНИЕТО за комунистически труд заема все по-широки и по-широки размери. От работническите колективи то намери място и сред селскостопанските труженници. Още през 1961 година 3 звена от нашето стопанство се включиха в това движение на бъдещето. Едно от тези звена беше и нашето.

Ние сме 18 жени и един мъж, на средна възраст около 30 години. Заехме се с голям ентузиазъм да извоюваме високото звание. Трудности имаше много, но и помощта на Общинския партийен комитет, на Управителния съвет на стопанството и бригадния съвет беше близка, дружеска. Ние си бяхме поставили големи цели, цели, които не могат да се отчетат с цифри и проценти, които изискват да се работи върху възпитанието на всеки член от колектива, да се изгражда всеки като горещ участник на бъдещото комунистическо общество.

Изпълнението и преизпълнението на плановете за селскостопанската продукция беше едната страна на нашия упорит труд. Другата беше стремжът ни да създадем здрав колектив и другарски отношение, да бъдем за пример на останалите звена.

Преди всичко започнахме много да четем. Цялото звено се включи в агротехнически кръжок. Всеки ден около 30 минути от обедната почивка използвахме за четене на книги, за изнасяне на политически информации. Започнахме



да се срещаме навсякъде заедно: пред киното, у дома на тези другарки, които имат телевизор, на строежа на новата къща на жена от нашето звено, на гости при новородените деца в звеното, на много и много места.

През текущо изтеклата зима цялото звено се включи в просветната работа на Отечествения фронт като сформира читателска група. На 25-те сбирки, които проведохме, ние прочетохме книгата „Чест“ от Медински, брошурата „За комунистическото възпитание на новия човек“.

Високото звание „Звено за комунистически труд“ извоювахме през 1962 година, след като бяхме отделили голямо преизпълнение на плана за царевицата, захарното цвекло и памука. Звеното беше награде-

но и с ескурция до Румъния. Тези големи успехи ни ентузиастичаха още повече.

Кои са нашите най-големи приятели? — С право можем да кажем, че това са жените от бригадата „Димка Димитрова“ при цеха за каучукови изделия на Градския промишлен комбинат във Велико Търново. Вече няколко пъти сме се срещали с тях. Заедно ходихме на ескурция в Русе, а срещаме ли трудност в някоя от нашите работи, те веднага ни се притичват на помощ и ги срещаме направо в полето, наведени над работата. С всяко викане ставаше все по-близки. Скъп спомен за нас са подарените ни от тях дъждобрани по случай 8 март — Международния ден на жената.

В чест на 20-годишнината от изграждането на свободата ние дадохме обещание: от захарното цвекло, при план 3200 кг, да получим по 3500 кг от декара, от царевицата вместо 560 кг — по 700 кг от декара, а от ментата вместо по 3 литра по 4 литра. Така пролет срещнахме пак дружини, весели, упорити. Подготвихме добре сеитбата, качествено обработваме сега всички култури.

Навсякъде и с право ние казваме, че животът в нашето полеводно звено е много интересен, работен, щастлив.

Латинка П. БУНДЕВА
звеноводка в ТКЗС „Отом-арийска победа“ — Поликраище

ВИСОКИ ОТЛИЧИЯ

(Продължение от бр. 56)

С „НАРОДЕН ОРДЕН НА ТРУДА“ — СРЕБЪРЕН

48. Юсеин Кайсмов Алиев — дояч — ДЗС Лясковец; 49. Борис П. Донеv — овчар — Карансен; 50. Димитър Т. Стоев — овчар — Павликени; 51. Кънчо Ц. Ганчев — овчар — Павликени; 52. Иван Ал. Иванов — зав. ферма — Павликени; 53. Атанас Хр. Колев — овчар — Павликени; 54. Рус Кр. Митев — дояч — ДЗС Свищов; 55. Никола П. Илиев — дояч — ДЗС Свищов; 56. Пенка Вл. Дончева — птицевъд — В. черква; 57. Недка Манава — зав. птицевъд — В. черква; 58. Мария Ив. Ганева — звеноводка — Михалци; 59. Илия Ил. Станчев — бригадир — П. Сеновец.

С „НАРОДЕН ОРДЕН НА ТРУДА“ — БРОНЗОВ

1. Скимеон Ат. Симеонов — бригадир — Обединение; 2. Стефан Тод. Бенев — бригадир на бригадата за комплексна механизация — Обединение; 3. Велико Кост. Георгиев — звеновод — Карансен; 4. Ален сандър К. Петров — звеновод — Карансен; 5. Иордан Енев Иванов — бригадир — Дъсково; 6. Бончо Евт. Каранов — бригадир — Лясковец; 7. Христо Кънев Николов — ръководител на звено за комплексна механизация — П. Тръмбеш; 8. Любен Раф. Димитров — ръководител на звено за комплексна механизация — П. Тръмбеш; 9. Иван Ка Т. Атанасова — звеноводка — П. Тръмбеш; 10. Ангел Т. Цвятков — звеновод — Поликраище; 11. Иван Г. Пангелова — звеноводка — Поликраище; 12. Стояна Г. Байдакова — звеноводка — Поликраище; 13. Дамиян Ив. Кушев — звеновод — Поликраище; 14. Стефан Мар. Ангелчев — звеновод — Поликраище; 15. Васил П. Каравасилев — звеновод — Поликраище; 16. Мария Пав. Кушева — звеноводка — Поликраище; 17. Лазар Костов Лазаров — бригадир — Стражица; 18. Иван П. Копривичев — бригадир — Стражица; 19. Илия Ив. Цвятков — звеновод — Масларево; 20. Илия

Кр. Илиев — звеновод — Масларево; 21. Димитър Хр. Митев — звеновод — Масларево; 22. Иван Анд. Колев — звеновод — Масларево; 23. Христо Митев Пъшев — звеновод — Масларево; 24. Димитър Сп. Цонев — звеновод — Михалци; 25. Еню Ил. Тодоров — звеновод — Михалци; 26. Любен Анд. Недков — звеновод — Михалци; 27. Ки. мо Анд. Недков — звеновод — Михалци; 28. Колю Мар. Тотев — звеновод — П. Сеновец; 29. Мария Лаз. Шишманова — звеноводка — П. Сеновец; 30. Георги Г. Нанков — бригадир — П. Сеновец; 31. Марко Минчев Марков — звеновод — П. Сеновец; 32. Тота Иорд. Стойнова — звеноводка — П. Сеновец; 33. Сидер Ст. Димитров — звеновод — П. Сеновец; 34. Мария П. Маноева — звеноводка — П. Сеновец; 35. Георги Т. Бодурков — бригадир — П. Сеновец; 36. Иорданка И. Петрова — звеноводка — П. Сеновец; 37. Иванка Триф. Георгиева — звеноводка — П. Сеновец; 38. Софка Ил. Петрова — звеноводка — П. Сеновец; 39. Стоян Ив. Димитров — звеновод — П. Сеновец; 40. Стефан И. Иончев — звеновод — П. Сеновец; 41. Иордана Ст. Иванова — звеноводка — П. Сеновец; 42. Костадин Ц. Николов — звеновод — П. Сеновец; 43. Мария Кр. Андреев — агроном

— П. Сеновец; 44. Стефан Л. Евтимов — агроном — П. Сеновец; 45. Велика П. Владева — звеноводка — П. Сеновец; 46. Марийка Д. Бардарева — звеноводка — П. Сеновец; 47. Марийка Лаз. Манасова — звеноводка — П. Сеновец; 48. Тотка Мил. Караванова — звеноводка — П. Сеновец; 49. Марийка И. Карабасова — звеноводка — П. Сеновец; 50. Иорданка М. Петърчева — звеноводка — П. Сеновец; 51. Марийка Ат. Манасова — звеноводка — П. Сеновец; 52. Колю Енев Камберов — звеновод — П. Сеновец; 53. Димитър Хр. Симеонов — ръководител на звено за комплексна механизация — Камен; 54. Елисей Петров — бригадир — Камен; 55. Мария К. Тютюнова — доячка — Поликраище; 56. Димитър Н. Просеников — овчар — Поликраище; 57. Иван Хр. Селенски — дояч — ДЗС Лясковец; 58. Стефан Сидеров Нанков — овчар — ДЗС Лясковец; 59. Ганчо Минев — зав. ферма — Павликени; 60. Иордан Ат. Атанасчев — овчар — Павликени; 61. Крало Кост. Крадев — овчар — Павликени; 62. Димитрина Ненова Румпалова — доячка — ДЗС Свищов; 63. Георги Г. Кожухаров — дояч — ДЗС Свищов; 64. Кръсто Енев Нацкин — свиневад — Поликраище; 65. Иван Ив. Байчев — свиневад — Поликраище.

В чест на Деня на победата

КУПАТА НА ПОЛТАВСКА ОБЛАСТ У ЕТЪРЦИ

За втори път лекоатлетите от окръга отбелязаха тържествено Деня на победата — 9 май, с участието си в организираната от Окръжния комитет за българо-съветска дружба, Окръжния съвет на БСФС и Редакцията на вестник „Борба“, традиционна смесена лекоатлетическа щафета.

Лекоатлетическият празник започна в събота след обед с физкультурна манифестация на участниците в щафетата. Под звучието на маршова музика те се отправиха от Окръжния съвет на БСФС към парк „Толбухин“, където бе почетена паметта на Ф. И. Толбухин и положен венец пред бюста му. Сетне, приветствувани от

гражданите, състезателите и състезателите пристигнаха на площадката пред Пощенската палата. Другарят Христо Консулов, зам. председател на Окръжния комитет за българо-съветска дружба, и редактор на в. „Борба“, приветстваха спортистите и им пожела успех в борбата за елитен членване на следния ден — Купата на Полтавска област, символ на дружбата между трудещите се от Полтавска област и Великотърновска област.

И тази година, по разпоредба на маршута на щафетата, преобладаваха исторически места, свързани с борбите на народа ни за свобода, с вечната и нерушимата дружба с народите на Съветския съюз, като паметта на Първа социалистическа „сбирка“ на пар. Мухомин, ул. „Гурко“, печатниците на в. „Работник“, площадката пред Окръжния народен съвет, пл. „Велчова заплата“, се разгоряха с горещи борби.

Хронометрите показваха 21.24.4 минути, когато състезателите от „Етър“ Ал. Генчев с външно темпо пробяга последните сто метра (общият маршрут бе 6560 метра) и пръв екска финалната лента за голямата победа на етърци (Симеонова, Илиев, Куцарова, Методиева, Иванов, Цонев, Михайлов, Кирилова, Чернооков, Генчев) решаващ се оказа успехът на Д. Михайлов, който бягане на най-тежкия пост — 3000 метра, който не само стои аванс на Хр. Атанасов (ГО), но и предаде щафетата с преднина от около 200 метра. Второто място зае отборът на „Локомотив“ (ГО), следван от лекоатлетите на Червено знаме (Павликени) — миналогодишни победители на купата на „Белчий“ (Елена) и „Левски“ от Лясковец.

Другарят Консулов връчи купата на капитана на „Етър“ Д. Михайлов и грамоти на останалите отбори.

И снимката: Купата е у лекоатлетите и лекоатлетите на „Етър“.



Текст и снимка: Ал. ТОШЕВ

Дело на цялата общественост

Свищов е младежки град. В него всеки трети човек се учи. Това налага грижата за комунистическото възпитание на учещите се да вземе централно място в идеологическата работа.

През последните години, изхождайки от решенията на ЦК на БКП и особено от решенията на Осмия конгрес на Партията и речта на другаря Тодор Живков пред културните дейци, Градският комитет на БКП полага големи грижи за насочване цялата градска партияна организация, училището, Комсомола — цялата общественост, към тази високоотговорна задача — комунистическото възпитание на учащата се младеж. Плод на тези усилия и грижи бе и неотдавнашният пленум на Градския партийен комитет съвместно със сесията на Градския общински народен съвет по този въпрос.

Пленумът се предхождаше от редица мероприятия, които отбелязват „Пропаганда и агитация“, работещ на обществени начала, проведе. По негово предложение бюро на Градския комитет изслуша оценка за резултатите от учебно-възпитателната работа през първия учебен срок, въз основа на която бяха приети решения, осигуряващи

чувствително подобряване на работата.

След срещата, със съдействието на комунистите, се състояха разговори с всички учители по степени и училища. Ползата бе голяма. Учителите можаха да видят себе си, своята работа, като по-малко търсят причините в трудностите, влиянието на материалната база, поведението на учениците, ролята на родителите и пр. Това позволи да се направят и ценни предложения за подобряване урочната работа, за издигане ролята на учителя като централна фигура във възпитателното и пр. Тези открити разговори бяха и подходяща форма за обмяна на опит в учебно-възпитателната работа. Партийният секретар от началото училището „Миланович“ разказа как работят с изоставащите ученици. За тях през ваканциите, преди и след започване на учебната година, всеки учител провежда занятия за усвояване пропуските, които е констатирал в тези ученици. В резултат сега в училището се работи за класове без оставащи.

Положителен опит обмениха и учителите от основно училище „Димитър Благоев“ по урочната работа, за подобряване на която се провеждат съв-

местни посещения от административното и партийното ръководство на отделни учители по дисциплини, а след това с всички учители по дисциплината се прави пълен анализ на уроците, съчат се пропуските, дават се препоръки.

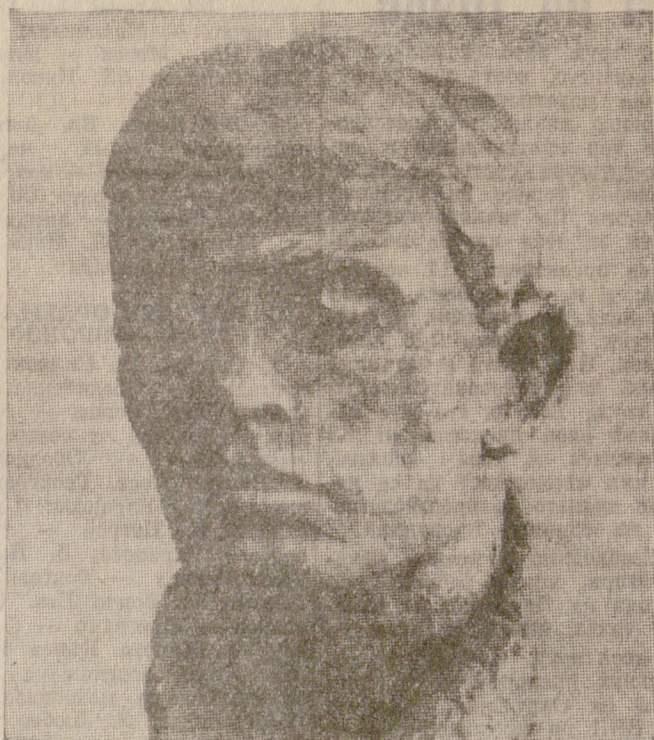
Анализът на работата по възпитанието на учещите се на съвместния пленум на комитета със сесията на ГНС спомогна значително всеки да види своето място в този сложен и отговорен процес. Решенията, които бяха взети, задължават партийните организации, учителските колективи, анализират досегашната си възпитателна работа, а Комсомола и Отечествен фронт да обсъдят на заседания или пленум досегашната си работа по комунистическото възпитание на учещите се.

Някои от учителските колективи вече организираха събрания по тези въпроси. Започнаха провеждане на събрания и извъншните организации на Отечествен фронт. Тук ръководствата надигват дебата на своите членове и на събранията обсъждат поведението им в класната, критикуват родителите, които не проявяват достатъчно грижи, бележат мерки за подобряване контрола по възпитанието, за осигуряване площадки за игра и пр.

Проявите на недисциплинираност и проникване на буржоазно влияние сред учещите, макар и незначителни, тревожат обществеността в града и сега тя се включва все по-дейно, заедно с учителите, ръка за ръка, а това е гаранция, че резултати ще има.

Ст. ПАНОВ

секретар на Градския комитет на БКП — Свищов



Скулптура от Теню

Теню, студент в катедрата по изобразително изкуство при ВПИ „Братя Кирил и Методий“ — В. Търново.

ГЛАВА

Теню, студент в катедрата по изобразително изкуство при ВПИ „Братя Кирил и Методий“ — В. Търново.

ВЪЗМЪЖАВАНЕ

КОГАТО за първи път отвори очи и разпери менички ръчички, в Родината гореше победен марш и хиляди червени знамена я кихаха, пламтаха като факли на волността. Беше 9 септември 1944 година. Той се роди заедно със Свободата. А родените в един ден имат една и съща звезда — гласят поверието. Родените в един ден, в едно време, в една епоха, и то епоха като нашата, имат еднакъв път, еднакви перспективи. Така гласи правдата, нашата правда на свободните хора.

И така, пътят им беше един. И малкият Тодор Йорданов Тодоров от село Иванча, и свободата, жадуваната и изстрадана свобода, преди двадесет години, бяха пеленацата, които тепърва щяха да възмъжават.

А годините се навидаха. Божана и Йордан с радост гледаха първите стъпки на своя Тошко, възмеха в скитите си, вземаха в ръцете си, попили аромата на чернотата, секо и мляко, детето, вдихаха го високо, високо и се вадаха на здравето му, набито, едреещо телце.

После за Тодор дойде първият учебен ден. Дойдоха дните, когато малкото братче Величко се ловеше на пръсти



и учудено и завистливо погледът червената връзка, която пионерът Тодор Йорданов беше току-що получил.

— Батко, дай ми я малко!

— И ти ще си имаш след три години, ако си добро момче. Тогава ще я носиш колкото искаш, — сериозно отговори Тодор.

Той вече се чувствуваше голям. Едно цяло десетилетие беше изминало. Израсна, закрепила беше с него и Свободата. Тя предлагаше на своя връстник през лятото бийни игри в пионерския лагер високо в планината или край морето, предлагаше интересни занимания в пионерските кръжоци, разтваряше вратите на

много училища.

Тодор имаше една скрита мечта. Към земята той не се привързаше, а любеше на майка си и баща си, но ръцете му отрано показваха на какво си способни. От треска, от дъжд Тодор ще издължа нещо такова красиво, че братчето му Величко дълго ще го гледа възхищено и ще си повтаря:

— Бате, ама и аз ще се опитам.

Бащата разбира: като дядо си занаят ще хване — дърводелец. Затова със съвръшането на седми клас в село Тодор замина за Габрово. След две години учене той влезе през портала на ДИП „Независимост“ и започна работа. До шлайфмашината застана опитен командир. И макар че беше съвсем младодик, ръцете му вече не бяха ония малки, дори смешни ръчички, юго безцелно се размахваха във въздуха за първи път на 9 септември 1944 година. Върху хладния метал беше легнала силна мола и умела ръка. Само очите на Тодор бяха останали такива като в деня на раждането — големи, светли, лъкуващи. Особена радост за него беше в деня, когато Тодор минаваше край красивите салони бюфети, готови да поемат своя път зад вратите на предприятието към домовете на хората. В тях беше вложен неговият труд, неговото умение, неговата любов към професията.

Второ десетилетие в живота му се изплъза вече Тодор остави шлайфмашината, дълго

се оглежда в политурата на красивите мебели, сбогува се с приятелите си, разваляващо притиска най-новия работник на предприятието — Величко, малкото си братче, и замина за казармата.

Те се родица в един ден и пътят им е един и същ. Раснаха заедно — Свободата и той и стотиците, хилядите като него, отворили очи за живот в ония паметни дни. Лицето на Тодор сега е обветрено и помурявало, ръцете — големи и силни, са вече ръце на мъж. По тяхната воля се задвижва сложната апаратура на танка, по тяхна воля моцната машина стои в бойна готовност и всеки миг може да полети срещу врага. Връстникът на свободата възмъжа и той е достоен да бъде страж и защитник на тази, с която се родица в един ден.

Оттогава изминаха само двадесет години. Кой може познати малкото телце, което се е превърнало в евекаво, силно и жизнено тяло на младеж и знаещ много, и можещо много? А свободата — кой може да си представи, че за двадесет години само тя ще стигне до такава гигантска крачка да стеснява из Родината? Само денят, оня ден, в който се родица, всяка година е един и същ — ден-празник, ден на работата, ден на лъкуващите хора, ден, в който знамената се извиват и мятат над обновена България, като факел, като символ на свободата.

Блага КОЧЕВА

ПОЛОМЕН СТЪРЪК

По случай 40 години от рождението и 20 години от обесването на Стефан Петков Йовчев (Вечвой)

ДЕТСТВОТО НА ЧОВЕКА приляга на утрин на зря, към която се насочват погледите на хората, за да разберат какъв ще бъде идващият ден. Така се вглежда дах в малкия Стефчо не само неговите родител, но и всички селяни от махала Килевици, притулена в Еленската балкан. От малък го започнаха привечер, изправен на високия селски плет, да деklamира с жар безсмъртните стихове на Ботева:

Не плачи, майко, не тъжи, че станах аз хайдутин, хайдутин, майко, бунтовник...

После дойде юношеството. Високият, строен младеж Стефан Йовчев, с красиви буйни коси, с меки като калфе очите се затваря в станта си, чете и пише, работи упорито над своето самообразование. Тогава се появяват и първите стихове, които Стефан с вълнение четеше пред своите другари. Винаги, обаче, остава неувлетворен и много пъти с чувство на неудоволствие ги къса.

„Какви са тия стихове, — гореше по-късно той на другарите си, — където най-често „момичета“ се римува с „кокчетата“, а за майка ми, която по цели дни и нощи шие на хората дрехи и за такива като нея, която че ли никой нико не пише!“ По скоро Стефан узнава, че има прекрасни книги за хората на труда и за тяхната борба.

За да може да се учи, всяко лято Стефан отива на работа в зарвавичкият магазин на еленските градинари във Варна. Тук животът изглежда никак по-дур от живота в Еленската гимназия, в която се учи. Едно лято той пише на другарите си: „Живей сред работниците, заедно работим, заедно се храним и спим. Те ми дават много хубави книги, въпреки че аз съм „най-ученият“. Прочетох „Как се печелят пари“ и „Пар Върлен“ от Сняклер и много други. Там пише само за живота на работниците“.

А когато се завърши есента в гимназията, другарите му му дават първия получил се брой на „Младежка искра“ и го включват в първата ремсова група в Еленската гимназия. Тя съществува под формата на литературен кръжок „Христо Ботев“.

Училищната група на РМС създава своя богата библиотека и се превръща във втора школа за гимназистите. Тук Стефан се оформя като един от най-преданите, най-смелите дейци на РМС. Съвременно той е и един от първите ученици в гимназията.

По традиция всяка година на 24 май учениците от Еленската гимназия излизат пред гражданите в театрално представление в читалищния салон. През 1940 г. те представят пиесата на Молиер „По неволя доктор“. Гражданите задълго запомниха пиесата и образа на главния герой Сганарел, талантливо претъсден от Стефан.

Завършвайки V клас учениците биваха принудени да продължават образованието си в различните градове на страната. Първата група ремисите се разделя с обещание, че, където и да се намират, ще се борят с всички сили против фашизма. Стефан остава верен на обещанието си. Още в първите дни, като ученик в VII Софийска мъжка гимназия, той се запознава с ремсовите дейци и развива активна дейност. Със започване на войната срещу СССР той бива включен в бойните групи на РМС. Поради опасност от провал Стефан трябва да се крие. Провалът е предотвратен, но той е вече изключен от гимназията.

Стефан поема пътя на пролетария — става фабричен работник в София. Отново е заподозрян в конспирация, напуска столицата и се озовава във Варна където постъпва на работа в зеленчуковата кооперация. Във Варна Стефан преминува трудния, опасен и героичен път от редовен ремсист до член на Окръжния комитет на РМС.

Той работи неуморно за организиране на младите работници. Но особено голяма дейност развива сред учениците на варненските гимназии. Няма акция, в която той да не вземе участие. По нареждане на организацията Стефан и Христо Узунов създават неелегални скривалище и печатница. Те снабдяват неелегалните другари с букви, мастило, циклостил и други печатни материали. А когато на организацията потърпят пишущи машини, той застава начело на акцията извършена във Варненската мъжка гимназия, за изземване на такава каквато имат хората.

ване на пишущите машини. При тази акция Стефан написва с големи червени букви в учителската стая: „Честно и родно учителище, обединявай се на борба срещу фашизма!“

Животът на Стефан е един непрекъснат кипнеж — денем работи като обикновен работник а вечер е отдаден на организационна работа. И все пак всяка вечер преди да си легне, той чете стихове на Смирненски, а и сам непрекъснато пише стихове. Едно пламенно сърце влюбено в свободата, предано до смърт на комунистическата идея, това е Стефан Йовчев, който пише:

Купиш страстното ли пропей и вий се в пламенната гърд, ид пък с меч те пробадат... — не пускай знамето — недей! Вдигни го горе — не е се вей, опръсканата кръв ще грей.

Това е малък откъс от стихотворението му „Буря“ който той се е запалил от няколко тетрадки стихове, попаднали във фашистката полиция при провала му през декември 1943 г. Тогава Стефан Йовчев беше смазан от физически мъчения, но върната му в победата, в правото дело на Партията, не угасна. След всяка инквизиция, когато го хвърляха в арестантските килии, Стефан поглеждаше другарите си и с бабен глас питаше: „До къде стигна Съветската армия? Ще прегърнем ли скоро червеноармейците?“

Когато фашистният съд произнесе присъдата му и другарите го погледнаха с прелестни лица, той спокойно им каза: „Не вярвах че сте такава малодушна. Че какво друго може да се очаква от фашистите, освен разстрели и бесилки?“

Окован в тежка верига, Стефан бе хвърлен в самотната килия на „смъртниците“. Повече от месец той чакаше палача, чакаше болър и неуморен. Въпреки тежките условия на затворническата килия, той пише до другарите си: „Аз работя над себе си, независимо от тревогите, които съпътстват дръкването на веригата ми. Не излизам от килията си повече от 2 часа на ден. Другото време чета“. Стефан изучава усилено политическа икономия и продължава да пише стихове.

Да пишеш и да чакаш смъртта при всяко подръкване на ключара, при всяко отваряне на вратата; да пишеш за живота за борбата и самият да си жаде за живот с кипища младост, с вяра в крапния утрешен ден, изисква изключителна сила на духа, такава каквато имат хората.



наричани комунисти.

Стефан беше възпитан прекрасни комунистически черти в своя характер. В най-тежките и рисковани минути той умееше остроумно да се шегува и да се залива в детски смях. В неговата „смъртна“ килия имаше винаги букет от цветя. За него не случайно другарите се шегуваха като казваха, че полийските агенти, когато попълвали в досието му графа „особени белези“, писали: „много красив“. Да, Стефан беше действително много красив и не само с външността си, но преди всичко с помислите и делата си.

Хищният фашизъм го унищожи на 10. V. 1944 г. В 11.15 часа вечерта палачите изкарват Стефан и Христо Узунов от килиите. В среднощната тишина на тъмнинния коридор на Варненския затвор Стефан, пред бесилката се изправи двадесетгодишен юноша, толпите му кафяви очи жално обръсхаха всичко. На въпроса за последното му желание Стефан отговори: „Искам да погледна града“. При лунна светлина на майската нощ Варна лежи като на лан. Стефан я поглежда за последен път и за последен път спомня образите на другарите, които в годините на най-свирепа и дива фашистка реакция държача високо бойното знаме на Партията. А целият затвор кърчи от протесните удари по вратите на килиите. И тия удари гърмят като морето пред буря, пред страшната буря, след която иде най-чистият изгрев.

От бесилката Стефан гневно извиква: „Палачи, гледайте как загива честната българска младеж!“ В очите му се огледа небото гърлят, морето — безбрежно и волно. После примката се впи в шията и последният дъх сека. Той беше млад и красив, беше един от хилядите поломени стъркове на младостта.

Д. БАЖДАРОВ

зам. министър на финансите

НАШИЯТ ДОБРОВОЛЕН ОТРЯД

ПРЕЗ юни 1963 г. към Градския комитет на Комсомола във В. Търново, под ръководството на органите на Окръжното управление на МВР, се сформира специализиран доброволен отряд от младежи и девойки от промишлените предприятия и учреденията в града. Той оказва помощ и следи за спазване на вътрешния ред и дисциплина, за предотвратяване на стопански, криминални и други престъпления, за предотвратяване на противообществени прояви.

В отряда бяха привлечени 36 комсомолци, от които 12 девойки. Заводските и дружествените комитети изпратиха преди всичко четирици в производството, добри активисти, инициативни и предани млади хора. Всички се завиха със старание за работа. През дежурствата, всичко, което са забелязали, отрядниците вписват в специална тетрадка. Тя е като огледало, като отчет за дейността през времето на съществуването на отряда, което няма още година.

Подготвени с обстойни инструктажи от майор Георги Попов, младежите можаха да разкрият криминалната престъпничка Венера Филева от с. Момини сбор. Заслуга за това имат преди всичко Цвятко Цветков и Иван Кръстев. С особено внимание, умение и такт са подготвили и отрядниците Мария Ненов, Иван Недев, Мария Шуберков от ДАП — В. Търново при залавянето на опасния престъпник от с. Мерданя В. Касанов. Градският комитет на Комсомола и органите на МВР оцениха високо постъпките на тия младежи и ги награди с материални награди и грамоти на Окръжния комитет на Комсомола.

Открити и предотвратени са и редица още прояви на неспазване на външния и вътрешния ред, във връзка с уличното движение, във връзка с държането им на обществени места. С всички тези дела отрядниците доказваха, че внимателно са слушали и добре са усвоили наставленията, дадени им от органите на МВР, че доброволният отряд е един здрав боеви колектив, застава на пост за запазване спокойствието на

гражданите, за запазване придобивките и труда на хората.

Това са добрите страни, успехите, с които не може да не се гордеем. Но не бива да пренебрегваме и слабостите. Тук трябва да започнем със слабостта заинтересованост на някои заводски комитети и дружества, проявена още при определяне на младежите-отрядници. В резултат на това се стигна до нежелателните изводи, че, например, комсомолецът Койчо Димитров от Месокомбината не е достоен да бъде член на отряда, не е достоен за това голямо доверие, тъй като сам е извършил кражба на входни билети от профкомитета при Месокомбината, предназначени за вход при плувния басейн. Същите билети той продавал за младежки танцови забави, организирани от Градския комитет на Комсомола и сумата присвоил за себе си. За тази постъпка Койчо бива наказан от Комсомола, изключен от отряда и предаден на съда. Пита се, обаче, защо трябваше Койчо да бъде допуснат в състава на доброволния отряд?

Някои младежи, привлечени за съдействие в доброволния отряд, се опитаха да използват това си положение, за да предявят много лични искания, за да постигнат лични облаги.

Напоследък отрядът е попълнен с нови членове, които бързо навлизат в работата и вървят редом с май-добрите, най-преданите комсомолци-отрядници.

ДАР ЗА НАИ-ДОБРИТЕ

Заводският комитет на Комсомола при Завода за малки радиоприемници във В. Търново се запозна с книжечката на съветските комсомолци от Харковския тракторостроителен завод и по техния пример предложи на всички комсомолци да изработят един радионайф с грамофон „Еделвайс“, като подарък за най-добрата младежка тракторна бригада в окръга, класирала се на първо място в възрастовото. Сега младежите от завода с радост работят над изработването на награда.

Кой ще я спечели? Може би младите механизатори от Свищов, или Търново, от Павликено, Еленска или Горнооряховско. Независимо кои ще бъдат, комсомолците от Завода за малки радиоприемници им желаят успех в съревнованието, успех в борбата за достоен пререщане на славната двадесетгодишнина на свободата Христо ТИЧКОВ



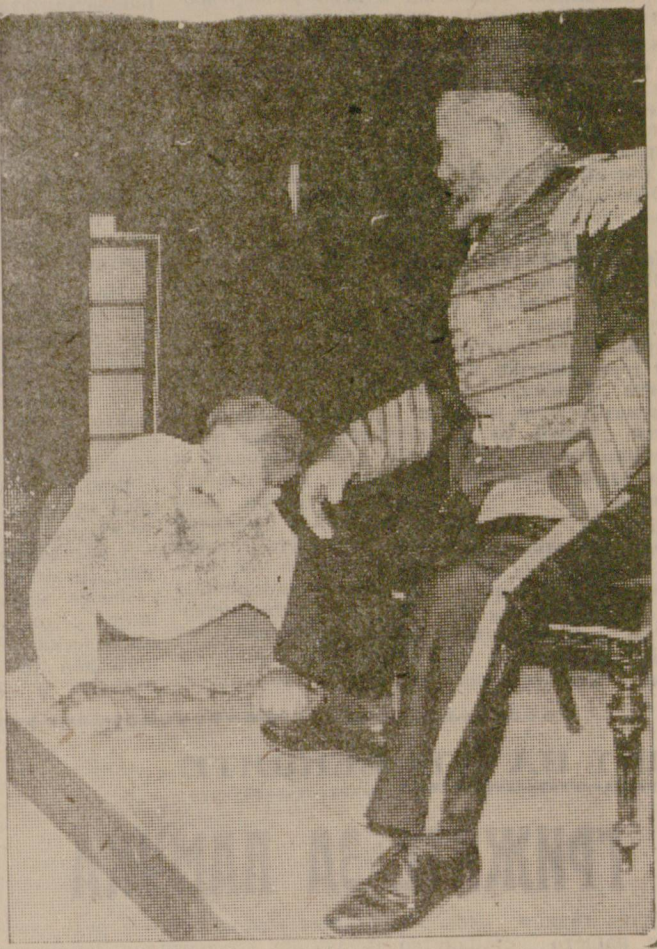
интерес.
— Само в Свищов сме я играли единател път, — на месва се в разговора Страхи Цончев.
Студентката от Висшия финансов-стопански институт Мелна Попова вече е премахнала грима. Но все още лицето ѝ е развълнувано.
— С голяма любов работих върху образа на Невяна. Обичам театъра. Зная — играя ли на сцената — изпитите си вземам по-добре, — смее се тя.
От своята майка Светослав Романов — командир на кора-

бен шлеп, е наследил любовта към сцената. И за него сцената е станала спътник в живота.
Не ли тия традиции са оставили и една светла диря в историята на читалището в Елена!
И сега, на прегледа, национален първенец на театралната самодейност, показва, че се е готвил упорито. Писател „Зимна балада“, която представя самодейните, се посрещна добре от зрителите.
С явилите се вчера колеги на Стражица и Моравя прегледът на театралната самодейност завърши.

ПОЗНАВАХ ГО отдавна. Завинаги и разговорът тръгна естествено, непринудено.

Дали от умилението или от това, че бай Атанас разлистваше хубавите страници на своя живот преди 40 години не разбрах, но от очите на стария учител се отрониха чисти като пролетна роса сълзи. . .
Роден в махала Драгевци, Буйновска община, получил образование с голямата помощ и труд на своите родители,

ЧОВЕШКА РАДОСТ



серия от тяхната обща, младежът Атанас Стоянов през 1923 година прекрачва прага на училището в Средни колиби.
Кой можеше тогава да каже, че остава завинаги при хората от това балканско село, че с тях ще мине неговият съзнателен живот? Младият учител обикна хората, децата.

Пред мен се разтвори душата на един човек, който още от дете бе обикнал самодейността.

— Няма да забравя първата си игра в ролята на Исак от „Иванко“. Всичко ми е така близко и скъпо. Нали първите събития в човешкия живот най-добре и силно се помнят, — разказва ми с вълнение той.

В близост 130 пиеси взема участие самодейният А. Стоянов, в над 600 представления е живял с радостите и скърбите, с патоса на своите герои. Пресъздава е незабравими образи на Кара Танах в едноименната пиеса „Станчо Каванков“ от „Службогонци“, поп Стойко от „Враждели“, в Хан Татар. С особено голяма амбиция, с истинска човешка радост изгражда образа на Тефик бей от „Левски“ на Мирчевски, с която пиеса колективът се яви на окръжния преглед във Велико Търново.

Радостта му идва и от това, че на сцената играе и неговият син Иван в ролята на Левски. Снаха му Кристина също е на сцената.

Бай Атанас е щастлив, че на сцената играят все неговият ученици, равна се на някогашните свои деца, на които отваряше очите към живота и учение на самодейност.

— Пред мен изпъкват моите ученици, аз ги виждам — Рада Тодорова, Димитър Димитров, Димитър Начев, Димитър

Методий — първа и втора степен през 1957 и 1963 година, а преди всичко от една голяма, човешка обща към читалището и сцената.

И това го прави и богат, пълен с радостните му.

Н. НЕДЯЛКОВ

от Обществения редакция на в. „Борба“ в Елена

ДНЕВНИК НА ФЕСТИВАЛА

Всеотдайно

ЗА ПОСЛЕДЕН ПЪТ се затвори завесата. А в салона мъртва тишина. Но всичко това трая миг-два. После изведнъж сякаш хората се сепнаха — такива бурни аплодисменти, възгласи: „Браво!“
За колектива на транспортните работници от гара Горна Оряховица се заговори много отдавна. Завинаги и постановката на сцената на народното читалище „Надежда“ — В. Търново се очакваше с нетърпение. И никой от зрителите не остана излъган. Защото сякаш играеха не самодейци, а професионални актьори.

И особено се покрива на всички майката в „Зимна балада“. Създаденият от Богданка Кирилова образ не ще се покрие от пепелта на забравата. Три часа тя държи зрителите в напрежение. Така вълнуваха хората и. Много очи се проследиха.

Наистина познати теми и взаимоотношения, но предадени с такава свежест и живост, с непосредственост. За човека, за партизанската майка — тя разказва по човешки. В нея няма и следа от показна театралност. Бе така правдива, че не можеш да не повярваш на думите ѝ, да не заживееш със скърбите и радостите на майката, които пее заживат в пламъците на борбата. „Сърцето на майката затова е голямо, за да издържа радостите и скърбите на децата“, — няма ще излезе от паметта ни тази сцена?

С такава проникновение, със събраност и непосредственост игра Богданка Кирилова. Тя защити достойно образа, създаден от Мария Симона-Затова, че в нея ние почувствуваме майката-героиня, която сама тръгва по пътя на своите деца, ние зрителите, така сме ѝ благодарни.

Намерих я на сцената — току-що бе завършила представлението. Не бе махнала още грима от себе си. При нея идваха нейни другари, зрители. Тръгнали, развълнувани те



и стискаха ръката, благодаряха ѝ.

Не бе много щедра на думи.

— Какво да ви кажа! Играта от 1939 година. Обикнах театъра.

Тя няма специално образование. Завършила е само гимназия. Но двадесет и пет години служи всеотдайно на изкуството. Двадесет и пет години доставя радост на хората. И питаме ли се ние — какво ѝ струва това?

Та само „Зимна балада“ колективът е подготвял повече от два месеца! Два месеца без сънни нощи, упорита работа чад ролята. А няма така е лесно да се предаде на сцената такъв сложен образ? Колко време ѝ е коствувало всичко това! А и тя има семейство, иска след работа да се завърне в къщи, при своите близки.

Но Богданка Кирилова не може да живее без театъра. Завинаги и заговорил ли за ролята, за театъра, станал неразделен неин спътник, една хубава топла нотка се чувствувала в гласа ѝ, сякаш погледът ѝ става по-чист.

Една актриса, която би била гордост за всеки театър.

П. КАИШАНОВ

Концерт

На 4 май гостува във Велико Търново Анна Тофочич Липша — мецосопран от Скопската народна опера. Тя е носителка на награда и медал от Швейцария, обиколила сцените на СССР, Германия, Австрия, Франция, Испания и други страни. Анна Тофочич — Липша се представя на великотърновската публика с особено труден репертоар. Програмата беше обхванала творби на предкласицизма — Перголези, Глук и Моцарт, класически творби на Шуберт, Штраус и Бизе, на модернистите — Онегер, Ризинфелд. Мануел де Файа и съвременниците — югославски композитори — Баранович и Лучич. Изпълнителната разгряна целия си талант и дарование. Пролитча широк и диапозон, техника, изключително точна интонация и нюансировка.

Концертът си тя започна с изпълнението на три арии от прочутата „Стабат Mater“ на Джовани Баптиста Перголези, бележитият композитор на неаполитанската школа през XVIII в. И 3-те арии бяха изпълнени в подчертан класически стил и наситена инспирация. С голяма изрази-

телност и непринуденост бе изпълнена „О, моя сладка скръб“ от Глук.

Тяжните негрски песни артистката предаде с дълбоко преживяване и прекрасно долендо. Мануел де Файа бе показан с две песни, една от които „Хота“ е известна из операта му „Ла вида бресе“ и е в репертоара на много певци, а другата „Берсьоз“ бе изпълнена с много нежност и галеричи нюанси. В Хабанерата из операта „Кармен“ от Бизе, Анна Тофочич показа данни на една добра оперна певица, без всякаква преднамереност. Последните номера от програмата се захва от югославските композитори.

За качествата на аккомпанията Константин Станкович, който е добре известен на нашата публика, трябва да се каже, че той е незаменим със своята голяма музикална култура и задълбоченост при изпълнение на авторите. Такъв бе той и тази вечер.

Нека се надяваме, че концертната дирекция по-често ще ни изненадва с такива талантлив изпълнители.

И. С.

Пред творческа среща

РОДОПСКА НОЩ

Вятърът е зъл, свиреп, планината е разплакала и като девойка тя рони бистри сълзи в мрака.

Мария МАРЧЕВА

ПТИЦАТА ОТ ПОРТРЕТА

На Стефан Петков (Вечвой), обр на 10 май 1944 г. във Варненския затвор.

Най-много паят птиците, когато се разсъмва, когато се разпуква като крем заченатия в тъмнината настъпващ ден.

В такава нощ една пребита птица допояваше последната си песен и прашаше я през зида тъмничен за поздрав на оная славна Есен, която тя не можеше да види. защото във бесилката зловеца тъмнееше с провесената примка и чакаше една последна среща.

Басня

ДЪБЪТ И ТРЕВИТЕ

Край як и многовековен дъб възнегудували тревите — отдавна имали му зъб, че вдигал вейките си виси високо в небесата — на почит бил в гората. Събрали се и на часа решили столетника да повалат. И дружно почнали борбата: в усилен труд на две се свили, повикали на помощ вятъра крилат, дъба да свалят бя земята. Но, странно — снажният столетник,

но примката отне живота само, а песента изляга от затвора и полетал над черната родина да търси смели и свободни хора. Един художник песента прикрял и образа на птицата прекрасна в портрет, излял от разтопено чувство, възкръсна пак във стаята ни класна. И аз разбирам — всяка птица смела след своята смърт по-силно в нас пулсира и Ботева песен вековечна звучи във нас, звучи и не умира!

Христо МЕДНИКАРОВ

Кънчо ЕНЧЕВ

Празник на българския късометражен филм

ЗА ПРЪВ ПЪТ във В. Търново, от 11 до 17 май т. г. в кино „Девети септември“ ще се проведе „Седмична на българския късометражен филм“ — 1964 г.

Общественият на града ще има възможност да се запознае с над 30 нови български научнопопулярни и хорикиално-документални филми, произведени от нашите студии през първите месеци на настоящата година. Целта на този празник е в чест на славната двадесетгодишнина да се популяризира художествено претвореното научно познание, мисълта на човека — активен строител на социализма.

Известно е, че кино-документалистиката неотменно съпътства политическите събития,

новостите в науката и техниката, живота на големия град, запознава ни с близки и далечни събития и народи.

Зрителите ще видят оживели на екрана боевете при Драва, любовта на унгарския народ към Българската народна армия, ще направят една приятна разходка до Цариград, Атина, Дамаск и Каиро, ще посетят Тунис, ще се запознаят с неговата самобитност, колорит, ще видят арабското изкуство и ориенталска архитектура. Ще посетят Палмира — мъртвия град, който те им напомни за великата царица Беатрикс-Зенобия, пораженето на Източната империя, ще видят Гиза и пирамидите край Нил, — останалото от вековете изкуство на безимен-

ните строители. Ще се запознаят с храма „Карнак“, строен преди 600 години, ще разлистат каменните архиви на египетското изкуство. Ще видят също така София от 1886 година досега, пещерата „Леденика“ и други „чудеса“ на природата, на техниката, на човешкия прогрес, достиженията на медицината, ще се запознаят с шепчицата Йордан Минчев и съдбата му, ще видят филма „Усмивката на България“, изложбата в Москва — „НРБ строи социализъм“.

Във филма „Перото им беше меч“ е отразен необузданият терор след Септемврийското въстание 1923 година, априлските събития през 1925 година. През седмичната на българ-

ския късометражен филм зрителят ще се запознае с радиолокаторите, устройството и способи за използването им в различни сложни метеорологични условия. Без приложението на тези уреди в космическия век на нашата ера междупланетните полети ще бъдат немислими.

Българският научно-популярен и хорикиално-документален филм разполага с амушители и убедителни средства за раз-

криване съдържанието на научните постижения и приложенията им в живота. „Седмичната на българския късометражен филм“ — 1964 година в гр. В. Търново следва да се утвърди като една нова културна придобивка и ежегоден празник.

Хар. ПЕТРОВ

от ДП „Разпространение на филми“ — гара Г. Оряховица

СВЕТЛИ СТРАНИЦИ ОТ ИСТОРИЯТА НА ОКРЪГА

НАПОСЛЕДЪК все по-често започнаха да се появяват на книжния пазар книги с краеведчески характер — главно за история на селища или на отделни периоди от тяхното развитие, материали за видни дейци и други.

Пред нас са две книги, отразяващи недалечното минало на някои села на Великотърновския окръг.

КАТО ПОРЕДЕН НОМЕР „6“ на Библиотека „Горична летопис“ излезе книгата на Н. Пенев — Ленски „Епопеята на Килифарево 1923 година“, написана във връзка с 40-годишнината от Килифаревското народно антифашистко въстание. Авторът, активен участник във въстанието и в редица акции преди това, използва за написването на брошурата главно своите лични спомени, а така също и обвинителни актове по съдебни дела срещу въстаници и други документи, книги, статии. Той проследява хронологично разволя на събитията в селото и околността му от края на Първата световна война до 1925 година, като се спира подробно на всички въпроси, свързани с предпоставките, подготовката и потушаването на въстанието, създаването и дейността на първата килифарска партизанска чета. Много ценни за книгата са приложенията — „Биографични бележки на загиналите въстаници и партизани от първата килифарска чета (1923—1926)“, „Списък на подсъдимите и осъдените въстаници“ и „Картохемата за оперативните действия, развили се по време на Кили-

фарското народно антифашистко въстание“.

ПАК ВЪВ ВРЪЗКА с 40-годишнината от Септемврийското въстание издаването на БКП пусна три томния сборник „Септемврици за Септември 1923 г.“, в който са поместени спомени на хора почти от всички окръзи в страната. В третия том са включени 6 материали и за нашия окръг — за Килифарево, Златарица и Михалица. В сборника участвуват Васил Мавриков със „Септември 1923 в Търновско“, Никола Маринов Русев — „Червено знаме над Златарица“, Стойко Маринов — „Златаришките комунисти завзеха властта“, Илия Маринов-Кънчев — „Септемврийски дни в Михалица“, Христо Добрев Върбанчев — „Септември завинаги обедини комунисти и земеделци“ и Тотю В. Саралиев — „Килифарската чета“. Макар че отделните спомени са кратки (общо 20 страници) те представяват богат материал за изучаването на Девевоюнското и Септемврийското въстание 1923 година в нашия окръг.

Тези нови книги са едно много хубаво явление в културния ни живот и ценен принос за изучаването на историята на окръга. Нека се надяваме, че техният брой ще се множи.

Марин КОВАЧЕВ